

S Honzou Hučínem o Pětníku sebekritickém i charismatickém, odkrývání skrytých vrstev písničky a štěstí na zpěvačky Již 12. ledna tohoto roku jste si mohli přečíst na tomto ctihodném hudebním serveru prohlášení kapelníka (vlastně akapelníka...) neméně ctihodné vokální skupiny **Pětník Honzy Hučína**, že se tato chystá v červnu – ano, v tomto panujícím červnu – ukončit činnost. Krátce poté jsem se rozhodl, že si skupina **Pětník** zaslouží rozhovor na rozloučenou a ten je právě teď před vámi na vašich monitorech.

Kdybych byl investigativní novinář zabývající se vnitropolitickými záležitostmi, musel - nebo tedy měl - bych teď deklarovat možný střet zájmů, neboť kdysi velmi dávno jsem měl s akapelou Pětník cosi společného. Přestože v kultuře nemusíme být na zpovídaný subjekt přísní, ale celkem milí, provedl jsem to tedy právě teď též a doufám, že to nebude na závadu, ale třeba i naopak, vzhledem k mým určitým znalostem vnitřností tohoto seskupení. A je to ode mne taky trošičku poděkování za krásné chvíle z jednoho roku (září 2001 – září 2002), kdy jsem s Pětníkem zpíval. (Sami teď vidíte, že ty znalosti jsou už pěkně historické...)

Následující rozhovor je zvláštní hybrid, protože jeho základ je vytvořen metodou „já Ti pošlu otázku a ty mně odpovíš“. Metodou, kterou nemám rád, ale tentokrát by bez ní rozhovor asi nestihl vzniknout. Takže aby to byl aspoň trochu rozhovor, ladili jsme ho v druhé fázi s Honzou nad běžícím diktafonem v jedné kavárně na náměstí Míru. **Ve zmíněném prohlášení z 12. ledna říkáš, že jste se „dostali do středního a lehce seniorského věku, dolehly na nás rodinné i pracovní povinnosti...“. Proto se ale kapely přece nerozcházejí. Dovolím si tedy začít od otázky, proč se vlastně Pětník dobrovolně rozpouští?**

Nahromadilo se příliš mnoho omezujících podmínek, s nimiž se nedá fungovat tak, aby nás to ještě bavilo. Abychom vnímali Pětník jako příjemný koníček a ne jako tíživý závazek vůči ostatním členům i sobě.

Rozhodující je, že se teď do hlavního záběru dostaly obě naše zpěvačky. Nástup do zaměstnání po mateřské s dvakrát dvěma malými dětmi, to je dost vyčerpávající. Obě jsou učitelkami na základní škole. Začal být dost problém se sejít na zkoušku a mít volno na koncert. Jiní sice mají odrostlé děti, ale chtějí jezdit na hory, na dovolené, na akce s kamarády, nebo toho mají dost ze své práce a dalších zájmů. Když jsme dali dohromady kalendáře, vyšly z celého léta třeba jen dva víkendy, kdy jsme mohli někde vystupovat.

Jana vedle toho dostala možnost nahrát sólovou desku **Jana P.S.: Ode zdi ke zdi** a výsledek ji nadchl. Změnily se jí priority a Pětník se dostal na okraj. Po patnácti věrných letech v kapele by měla pochopitelně nárok na odchod s velkou slávou. Ovšem Ája už bez Jany pokračovat nechtěla.

Třetím důvodem je, že poslední sestava je – jak to nazvat? Řekněme introvertní, dobře slyšící a sebekritická, přitom s barvami hlasů, které není jednoduché dát dohromady. Takže převládá dojem, že nám to až tak moc nejde, nebudeme se cpát na hlavní scény a vlastně

nepotřebujeme ani tak často vystupovat. A jelikož každý z nás je hudebně vyhraněný trochu jinak, vznikly potíže se shodnout na novém repertoáru.

Když se tohle všechno sečte, kapela začne stagnovat, vnímáš změnu nálady, pak zjistíš, že už ani sám nemáš motivaci. ***Skočme na začátek: možná jsi už někde vyprávěl, proč jsi se vlastně rozhodl založit Pětník, ale určitě by bylo vhodné to říct i teď. Měl jsi přece Pramínek, kapelu „hodného folku“, sice rozhodně ne hvězdnou, ale tak nějak normálně rozjetou... Přestal tě Pramínek bavit nebo v tobě náhle vyrašilo nadšení pro čistě vokální muziku?***

No jo, Pramínek... Za začátku fungoval jako moje folková diktatura, pak se pár členů vystřídalo, přišly výrazné osobnosti, které začaly kapelu měnit a dokonce prosadily změnu názvu na Medart. Bylo nutné uzavírat čím dál víc kompromisů. Postupně kapela odplula někam, kde jsem byl už jen ze zvyku. Ale aspoň jsem si párkrát v životě zahrál s Radkem Hlávkou. ***☐ Radkem Hlávkou? On hrál s ☐ Medartem na kytaru?***

On hrál s Medartem na basu. V té úplně poslední sestavě. Naše zpěvačka s ním chodila, a když nám odešel basista, tak ho přivedla. Hrál s námi na basu a vedle toho nám předváděl, co umí hrát na kytaru. V této sestavě jsme si zahráli na festivalu v Banské Štiavnici, to bylo dobré.

To je legrační, že ☐ vámi hrál Radek Hlávka na basu. Jak se ti vedle něj hrálo na kytaru?

Musím říct, že byl kooperativní. Kdyby chtěl ukazovat, že z nás hraje nejlíp, tak by byla zlá krev asi hned, ale on nás nechal zažívat pocit, že jsme tam taky důležití.

Dobrá. Pojd'me zpátky k ☐ založení Pětníku.

Zárodkem Pětníku bylo společné hraní s Mančou Sršňovou. Nabídl jsem se jako kytarový doprovod k jejímu zpěvu a dělal všechno pro to, aby naše spolupráce trvala co nejdéle. Proč to nepřiznat, Manča se mi líbila. Když už se naše hraní začalo vyčerpávat a mezitím Medart zcela opustil acapelový zpěv, narazil jsem na několik českých acapelových nahrávek, u nichž jsem si řekl – to zní úžasně a možná by to nemuselo být až tak těžké. Budu jmenovat dvě určující: Znenadání a Dobrý večer quintet. A začal jsem hledat zpěváky. Naštěstí jsem Manču nemusel dlouho přesvědčovat.

Myslím, že více určující byl – pokud si aspoň trochu něco z ☐ vnitřností Pětníku pamatuji – Dobrý večer quintet (DVQ). Proč tě oslovil zrovna DVQ? A je pravda, že ti při zakládání Pětníku jeho vedoucí Edward Tomas radil? A jak šlo čtvrtstoletí Pětníku: nadchly tě i nějaké další vokální soubory? Někaké další inspirace, vzory, obdivovaní mistři?

U inspirace DVQ rozhodl moment překvapení. Viděl jsem v televizi zcela náhodně jejich klip a poslechl si CD vydané k 10 letům. Zpívali česky, číselka z nich radost, aranže se zdály na

poslech jednoduché, ale ne primitivní, sem tam nějaký vtípek. Spirituál kvintet jako můj předchozí vzor byl proti nim přece jenom žánrově omezený. Hudební láska na první poslech i pohled. S Edwardem Tomasem jsme se několikrát sešli, dal nám mnoho cenných rad a byl kmotrem našeho prvního CD. Byl pro mě velkou autoritou, člověk z velkého světa, v němž jsem se moc neuměl pohybovat.

Během čtvrtstoletí jsme se potkali, ať už osobně, nebo přes nahrávky, s velkým počtem vokálních skupin. Dost brzo jsme přišli na to, že s těmi nejlepšími, jako třeba s fantastickým Voxtem, který startoval jen rok před námi, se pěveckými kvalitami měřit nemůžeme, a proto si musíme najít něco jiného, v čem budeme zajímaví. Pilně jsme proto odposlouchávali aranžérské postupy i různé legrácky: po zmíněném DVQ to byli Voice Male a Flying Pickets, King's Singers nebo teď Pentatonix, z tuzemské scény třeba Hlasoplet. A pak tu byly kapely, které sice používaly i nástroje, ovšem uměly skvěle zazpívat i bez nich. Nějakou dobu jsme putovali vedle brněnských Mošen, pražských Bezefšeho, Kvokálu... a omlouvám se všem, na něž jsem si teď nevzpomněl. ***Pětník se ještě letos před svým rozpuštěním stihl dožít čtvrtstoletí, takže se v něm pochopitelně vystřídala celkem slušná řádka zpěváků. Měl jsi nějaký jeden postup, jakým jsi je hledal? A měl jsi to někdy tak, jako jeden nejmenovaný kapelník, který mi řekl, že má vždycky na každé místo v kapele tiše vyhlédnutého náhradníka – bez toho že by to prý nebylo zodpovědné...?***

První sestava byla tak nějak rozmyšlená předem, s Mančou a Danem jsem se znal a věděl jsem, že by do toho šli. Lenky - jak první Krausovou, tak druhou Horákovou - jsme našli, myslím, na inzerát a Honzu Lukavce přes kohosi. Hlavně bylo důležité nějak začít. V dalších letech jsme zkoušeli obojí, inzeráty i osobní kontakty členů. To druhé přináší lepší výsledky. Poslední tři změny v kapele byly právě takové: Jakub za sebe našel Standu, Jana po odchodu Manči doporučila Áju, na závěr Standa přivedl do basu Michala.

Ve vokální skupině s nějak posazeným repertoárem se těžko hledá náhrada jedna ku jedné, každý hlas má trochu jinou barvu, jiný výraz, jiný optimální rozsah, jiné tóny citlivé na ladění. Věděl jsem, že každá změna znamená nějakou dobu sezpívávání a učení, proto jsem se do žádné předem nehnal. I situace, kdy to s námi někdo zkusil a nesedělo to, mě mrzely, protože vím, že každý do toho dával, co uměl.

A ještě jedna perlička. Kdysi se mnou dělal rozhovor pro FOLKtime Šaolin a řekl zajímavou věc, že prý mám štěstí na zpěvačky. No... opravdu to bylo štěstí, ale je fakt, že holky jsou vždycky slyšet víc než kluci a dost mi záleželo na tom, aby zněly dobře. ***Máš přehled o další hudební kariéře bývalých zpěváků a zpěvaček Pětníku? Dělá někdo něco zajímavého?***

U některých lidí jsem zaznamenal, kam je vokální vítr zavál. Veronika Sussmannová a Olda Zeman se chytli ve spirituálové kapele Let's Go, Jirka Havelka zpíval Janě vokály na její sólovou desku, Manča fungovala v Malé české muzice. Na pár zkouškách u nás kdysi byla i Martina Nová, zpívající dnes v Pacifiku. U několika lidí jsem ovšem úplně ztratil kontakt a je mi to líto. Kdyby si tyhle řádky četl někdo z bývalých členů a nedostal od nás pozvánku, ať se na nás pro to nezlobí a dorazí na poslední koncert

20. 6.

do Music City.

Vzhledem k tomu, že každý muzikant si vždycky nejvíc chválí to, co má teď, je možná zbytečná otázka, jaká sestava Pětníku se ti líbila nejvíce. Tak hned řeknu i náhradní otázku: vzpomínáš na nějakého bývalého člena Pětníku jako na mimořádného muzikanta, zpěváka, jako na zajímavého, podnětného kolegu?

Vidíš, já bych na tvém místě zase čekal odpověď, že nejlepší byla první sestava, protože to jsme byli mladí, krásní a život i pětníkovská kariéra ležely před námi. Nicméně mně osobně se nejlépe zpívalo v té čtyřhlasé mezi roky 2008 a 2011 (s Janou Perníkovou, Mančou Sršňovou – Hausdorfovou a Jakubem Rennerem, pozn. red.

), myslím, že jsme si v ní sedli hudebně i lidsky. Kuba a Manča jsou úžasní tmeliči kolektivu a zároveň nemají problém zpívat před lidmi. Z té doby mám asi nejsilnější zážitky z vystoupení, třeba hostování v plném Semaforu nebo Porty v Řevnicích a Ústí.

Speciální zmínku chci věnovat Míše Petříčkové, která zaskakovala za Lenku Horákovou během jejího pobytu v zahraničí, byla neuvěřitelně skromná a spolehlivá, sice žádný velký hlas lámající skály, ale pohodová jistota. Přesně ten typ člověka, který propluje kapelou, aniž se zapíše do dějin či do drážek nějaké desky, ale zůstane po něm nějakou dobu příjemná vůně. ***Ty jsi mi kdysi v jednom rozhovoru pro rádio na mou otázku, proč je Pětník čtyřčlenný, říkal, že vlastně pátý člen - tedy hlas, co jsi předtím zpíval ty - není potřeba a že máš dost hluboký hlas na bas a že je to takhle lepší... Já jsem ti to samozřejmě moc nevěřil a dnešní Pětník už je nějaký rok zase pětičlenný, takže moje otázka zní: ty sis to v tu dobu věřil?***

Mně se ve čtyřech zpívalo dobře a bylo to pro mě i motivující, ovšem je pravda, že záleželo hodně na okamžité formě. A taky na zvukaři. V Mohelnici se mi zpívalo skvěle, ale zvukař basy dost ořízl, v Bruntále na náměstí to bylo mnohem lepší, naživo v TV Noe mi naopak hlas moc nezněl. Někteří, jako třeba Sandy Nosek, nám doporučovali sehnat opravdový bas. Vnímal jsem, že je to cesta, kudy dál, ale jak už jsem řekl, znamenalo to zase změnu, tentokrát pro všechny – opustit čtyřhlasý repertoár a učit se nové písně. Michal Tvrď byl naštěstí dost schopný, písně se naučil a navíc byl covid, takže jsme měli i čas na sezpívání. A když dnes porovnám nahrávky s Michalovým a mým basem, nedá se pochybovat, že nám Michalův příchod barevně velmi prospěl.

Vy jste jako s manažerem spolupracovali po svém rozjezdu v roce 2017 s Cimburou. Jaké to bylo? Zavzpomínej trochu.

Optimální model byl známá písnička podaná nějak nově

Napsal uživatel Tomáš Hrubý
Středa, 12 Červen 2024 00:18

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]